

ICOM-CC Triennial Conference i Köpenhamn 4-8 sept 2017

Under fem dagar träffades över 1000 personer verksamma inom konserveringsfältet i Tivoli kongress center i Köpenhamn för ICOM-CC Triennial Conference med temat "Linking past and future". Konferensen invigdes av Dronning Margarethe på måndag morgon och programmet under veckan bestod av över 150 olika föreläsningar på det aktuella temat fördelade på fem parallella spår där man fick välja det man själv var intresserad av. Onsdagen hade däremot ett annat upplägg där förmiddagen innehöll två huvudföreläsningar som var gemensamma för hela konferensen. Den första var Eske Willerslev, som är DNA-forskare, som under titeln "Our Genetic Past" berättade hur man med hjälp av DNA-teknik har kunnat få fram ny kunskap om människans utveckling och migrering. Dagens andra föreläsning hölls av Salvador Muños Viñas och handlade om hur vi inom konserveringsfältet kan möta utmaningarna med det nya medielandskapet där alla kan bygga upp egna kanaler och uttala sig som experter och där vi som sitter på faktisk kunskap måste bestämma oss för hur man möter detta på bästa sätt. Eftermiddagen bestod av studiebesök i grupper som man fått välja i förväg. Jag deltog i ett besök till Naturhistoriska museets nya temporära magasin som de inrättat i väntan på att man ska bygga nytt museum med magasin vid Botaniska trädgården, centralt i Köpenhamn. Vi fick höra hur de gått till väga och svårigheter de stött på under arbetets gång. Det var intressant att höra och det är anmärkningsvärt vad lika erfarenheter många av oss som jobbar med olika typer av museisamlingar har även om samlingarna kan vara väldigt olika. Samtliga kvällar under veckan var det olika typer av sociala träffar med mingel och ibland även någon typ av underhållning. På torsdag kväll anordnades gemensam konferensmiddag för alla deltagare på Nationalmuseum och samtidigt firades ICOM-CC:s 50-årsjubileum.

Det var en spännande vecka med många bra föredrag men jag fastnade för tre stycken som jag tyckte länkades samman på ett intressant sätt.

Jonathan Ashley-Smith höll ett föredrag om nya yrkesetiska regler. I arbetet med att höja och betona konservatorns status och kompetens har man vid tidigare konferenser diskuterat att utarbeta tydligare yrkesetiska regler som ska vara giltiga för alla konservatorer. Jonathan Ashley-Smith hade fått i uppdrag att utarbeta sådana regler men det visade sig vara svårare än han tänkt sig eftersom förutsättningarna och uppdragen är så olika inom olika materialinriktningar och på olika institutioner. Reglerna sätts dessutom av oss själva och upprätthålls av oss själva genom gruppträck. Ashley-Smith lyfter istället fram "a bespoke code of ethics", ung. skräddrsydda etiska regler, vilket innebär att varje institution eller specialistområde utarbetar sina egna etiska regler. Genom att utarbeta etiska regler som känns bekväma och logiska för det egna området så blir de också relevanta.

Ashley-Smiths föredrag kändes väldigt aktuellt när jag lyssnade på två andra med textil anknytning. Det första handlade om utställning av etnografiskt material, mantlar från Maori-kulturen på Otago Museum på Nya Zeeland. Nyssa Mildwaters, konservator vid museet berättade hur de arbetat med film för att förmedla hur mantlarna rörde sig när de användes. Efter att ha testa olika metoder bestämde man sig till slut för att filma mantlarna burna på en person ur personalen. Detta föregicks av stora diskussioner och överväganden av risker och fördelar. Efteråt bedömdes projektet som väldigt lyckat och man lyckades förmedla kunskap och känsla för dessa mantlar på ett sätt som man inte lyckats med tidigare. Men trots alla etiska överväganden de gjort innan och förvissningen om att

mantlarna inte tagit skada så hade konservatorerna länge svårt att skaka av sig känslan av att ha brutit mot en grundläggande och helig regel; att aldrig ta på sig föremålen.

Den andra föreläsningen som berörde etiska principer hölls av Sarah Scaturro, chefskonservator på the Costume Institute på Metropolitan Museum of Art. Hon ifrågasatte i sitt föredrag att konservering av "fashion" skulle räknas till textilkonservering. Hon menade istället att det är en egen disciplin som både består av det materiella objektet och det idébärande systemet av estetik, identitet och modernitet. Konservering av mode innebär alltid tredimensionella objekt som måste förhålla sig till kroppen de är tänkta att pryda. Materialmässigt innebär mode komposita material som *kan vara* textil. Scaturro menade att konservering av mode kräver etiska ställningstaganden som är specifika och som inte per automatik är giltiga för t.ex. textilkonservering d.v.s. skraddarsydd yrkesetiska regler.

Det är nog oundvikligt att som konservator ibland känna oro för vad andra kollegor ska tycka om de beslut man fattat men därför var det befriande att höra dessa tre föredag som öppet diskuterade de yrkesetiska reglerna.

Jag är väldigt tacksam för stipendiet från Märta, Gunnar och Arvid Bothéns stiftelse som gav mig möjlighet att delta i ICOM-CC Triennial Meeting. Det var en väldigt bra och intressant vecka och det var härligt och inspirerande att träffa så många kollegor och känna att man ingick i ett större sammanhang.

Anna Adrian, Göteborgs stadsmuseum

Göteborg 2017-10-13